

מ"ת 5949/06/18 - מדינת ישראל נגד נחום אור כהן, דניאל פובלוב

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 5949-06-18 מדינת ישראל נ' אור כהן ואח'
תיק חיצוני: 197910/2018

בפני כבוד השופט אברהם רובין
המבקשת
נגד
המשיבים
1. נחום אור כהן
2. דניאל פובלוב (עציר)

החלטה בעניין המשיב 1

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב 1 (להלן - "המשיב"), עד לתום ההליכים. ייאמר כבר עתה, כי בהמשך להליכים קודמים המשיב משוחרר ללא תנאים כבר למעלה מחודש. ועוד ייאמר, כי בעניינו של המשיב 2 ניתנה ביום 24.6.18 החלטה המורה על מעצרו עד לתום ההליכים.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ייבוא סם מסוכן. במקביל הוגש כתב אישום נפרד אך דומה במהותו נגד המשיב 2.

על פי הנתען בכתב האישום שהוגש נגד המשיב, המשיב והמשיב 2 חברים טובים המשרתים יחד בצה"ל אותה מחלקה, וחולקים חדר משותף בבסיס בו הם משרתים. עובר ליום 14.3.18 פנה המשיב 2 למשיב והציע לו למסור את פרטיו על-מנת לקבל משלוח עבור המשיב 2, שבתוכו סם מסוכן מסוג קוקאין בשווי של כחצי מיליון ₪, אשר יישלח מחו"ל. בתמורה לכך הציע המשיב 2 למשיב סכום כסף של כ-70,000 ₪, וכן הבטיח המשיב 2 למשיב לשלם לו סכום נוסף אם וכאשר יגיע המשלוח לישראל בהצלחה. לאחר מספר ימים במהלכם שוחחו המשיבים על העניין, גמלה בלבם של השניים ההחלטה לייבא לישראל את הסם המסוכן מסוג קוקאין על-ידי שליחתו לארץ באמצעות חברת משלוחים, כשהוא מוסלק בתוך דיסקים הנחזים להיות חלקי חילוף של אופנוע. לצורך כך מסר המשיב למשיב 2 את כתובתו בבית הוריו. בהמשך לכך, בתאריך 14.3.18 (בכתב-האישום נרשם בטעות 14.3.08 - א.ר.), שלחה ויקטוריה סראי, שזהותה האמתית איננה ידועה למאשימה, את החבילה מקולומביה לישראל באמצעות חברת המשלוחים די. אייץ'. אל. החבילה נשלחה כשהיא על שמו של המשיב וממוענת לכתובת ביתו. במהלך התקופה שבין שליחת החבילה ועד למעצרו עקב המשיב אחר מיקום החבילה, ולבקשת המשיב 2 עדכן אותו בדבר מיקומה. כן פנה המשיב, לעיתים בנוכחות המשיב 2 ובהנחייתו, במספר הזדמנויות לחברת המשלוחים על-מנת לברר את מועד הגעתה הצפוי של החבילה. בתאריך 19.3.18 הגיעה החבילה לישראל כשבתוכה שמונה דיסקים שבתוכם הוסלק סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של כ-951 גרם נטו. לאחר 20.3.18 שלח המשיב בהנחיית המשיב 2, הצהרה כוזבת לחברת המשלוחים לפיה המשלוח מכיל חלקי אופנוע בשווי של 450 דולר. בתאריך 22.3.18 החבילה לא אושרה על-ידי נציג משרד התחבורה והמשיב 1

יחד עם המשיב פעלו לקבלת אישור המשלוח ממשרד התחבורה. כאמור, בגין מעשים אלו מיוחסת למשיב עבירה של ייבוא סם מסוכן לישראל בצוותא חדא עם המשיב 2.

3. להלן נסקור את הליכים שהתקיימו בעניינו של המשיב עד כה.

ביום 16.5.18 נדונה בבית משפט השלום (כב' השופטת חוי טוקר), בקשת המטרה למעצרו של המשיב למשך שמונה ימים לצורכי חקירה. בית משפט השלום קבע כי קיים חשד סביר בעניינו של המשיב, אך לנוכח עברו הנקי, לנוכח חלקו בביצוע העבירה, אשר מצומצם בהשוואה לחלקו של המשיב 2, ולנוכח שיתוף הפעולה שלו עם המטרה, החליט בית המשפט לשחרר את המשיב למעצר בבית הוריו עד ליום 21.5.18, תוך שקבע כי לאחר מכן **"יוכל המשיב לחזור לבסיס ולשהות שם ולחזור הביתה לחופשות עד ליום 27.5.18"**. על החלטה זו הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי. הערר נדחה בהחלטת כב' השופטת בר - אשר מיום 17.5.18, לאחר שלדיון בערר התייצב מפקדו של המשיב בצנחנים אשר שיבח את תפקודו של המשיב כחייל, וכן התייצבו חבריו של המשיב ליחידה. בהחלטתה אמצה כב' השופט בר אשר את נימוקי בית משפט השלום וציינה כי המשיב חטא בכך שהתפתה לקבל "כסף קל" ולאחר שעמד על טעותו לא מצא את הדרך לחזור בו ממנה. על החלטה זו לא הגישה המבקשת בקשה למתן רשות לערור.

ביום 21.5.18 נדונה בפני בית משפט השלום (כב' השופטת חוי טוקר), בקשת המבקשת להארכת מעצר הבית בעשרה ימים נוספים לנוכח העובדה כי רשויות הצבא אינן מוכנות שהמשיב ישוב ליחידתו כל עוד הוא נתון בחקירה. בית משפט השלום דחה את בקשת המבקשת בנימוק לפיו לאחר שנדחה הערר על ההחלטה מיום 16.5.18 הפכה ההחלטה האמורה לחלוטה, ואין נימוק המצדיק לעיין בה מחדש. בית משפט השלום אף ראה לחייב את המבקשת בהוצאות בסך של 2,500 ₪. על החלטה זו הוגש ערר לבית המשפט המחוזי (כב' השופט רון), ובהחלטה מיום 22.5.18 נדחה בעיקרו של דבר הערר אך ההוצאות שהוטלו על המבקשת בוטלו. על החלטה זו לא הוגשה בקשה למתן רשות לערור.

כתוצאה מכל ההליכים האמורים פקעו ביום 27.5.18 כל תנאי השחרור שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום מיום 16.5.18.

ביום 4.6.18 הוגשה הבקשה שלפניי, למעצרו של המשיב ולמעצרו של המשיב 2 עד לתום ההליכים. בהחלטתי מיום 24.6.18 הוריתי על מעצרו של המשיב 2 עד לתום ההליכים, תוך שצינתי כי מהראיות לכאורה עולה שמעמדו של המשיב 2 במיזם יבוא הסם היה שונה באופן מהותי ממעמדו של המשיב שלפניי. עתה באה העת להכריע בעניינו של המשיב.

4. ב"כ המשיב כפר בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, וכן טען שתי טענות מקדמיות.

ב"כ המשיב טען כי יש להורות על מחיקת כתב האישום בשל אי קיום חובת השימוע. דין טענה זו להידחות. הכלל הוא כי הפרת חובת השימוע איננה מביאה בהכרח לביטול כתב האישום (ע"פ (מחוזי י-ם) 30541/06 **מדינת ישראל נגד כהן** [פורסם בבנו] (25.2.06)). כיוון שכך, המקום לבירור טענה זו הוא בהליך העיקרי, והדברים אמורים ביתר שאת לנוכח אישור פרקליט המחוז לפי סעיף 60א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, שכן אין מקום לברר בהליך המעצר את השאלה אם נפל פגם באישור זה.

טענתו המקדמית השנייה של ב"כ המשיב היא, כי לאחר שהחלטת בית משפט השלום בדבר שחרורו של הנאשם הפכה

לחלוטה הרי שאין לבית המשפט המחוזי סמכות לדון בבקשת המבקשת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. לטענה זו אין יסוד. בית משפט השלום החליט את אשר החליט בהליכי מעצר לפני הגשת כתב האישום, ואילו בית המשפט המחוזי אמור לדון בבקשת המבקשת למעצרו של המשיב לאחר הגשת כתב האישום. מדובר בשתי בקשות שונות אשר מוגשות לערכאות שונות ואשר חלים עליהן, במצוות המחוקק, כללי הכרעה שונים - עילות המעצר שונות, הרף הראייתי שונה, ועוד. אכן, אין ספק כי יש משמעות להחלטות שהתקבלו עד כה, ואשר בגין המשיב משוחרר, אך לבית המשפט אשר דן בבקשה להשיב למעצר נאשם ששוחרר לפני הגשת כתב האישום נתונה הסמכות להורות על מעצר כמבוקש כשיש הצדקה לכך בנסיבות העניין.

5. אשר לקיומן של ראיות לכאורה - בעניין זה דנתי בהחלטתי בעניין המשיב 2, והדברים שנכתבו שם יפים ביתר שאת גם לעניינו של המשיב שלפניי. בטרם בחר המשיב להשתמש בזכות השתיקה הוא מסר הודעה פורמלית וכן מסר את גרסתו בתשאולים/תחקורים מוקלטים שבצעו עמו החוקרים אביעד בלמס ורן ישראלי. ב"כ הנאשם מתח ביקורת חריפה על התשאולים/תחקורים שבוצעו עם הנאשם, ברם אין בביקורת זו, מבלי שאביע עמדה לגביה, כדי לסייע למשיב בשלב זה של ההליך, כיוון שמעבר למה שמסר המשיב באותם תחקורים/תשאולים הוא מסר בחקירתו הפורמלית גרסה שדי בה כדי לבסס ראיות לכאורה:

"לחץ עליו" (הכוונה למשיב 2 - א.ר.), לחץ לי על השכל...הציע לי סכום מטורף של כסף בשביל ילד... בן עשרים. אחרי זמן...מאוד קצר של דיבורים אתו הבנתי...שזה סמים....הוא לא אמר לי (באיזה סוג של סמים מדובר - א.ר.)....הוא אמר לי שזה קילו של סמים. הוא לא אמר לי מה. ואני ידעתי מפה משם מדיבורים....שקוקאין זה סם יקר. ואמרתי כמה כבר... ישחילו קילו...כן אמר לי קילו. קילו בתוך כל הדבר הזה ששוקל כמה קילוגרמים, אני לא ...יודע בדיוק. עשיתי את הטעות של החיים שלי, אני אומר לכם".

(הודעת המשיב בפני החוקרים רן ישראלי ואביעד בלמס מיום 15.5.18 עמ' 40).

חיזוק לדברים אלו ניתן למצוא בהודעת חברתו של המשיב אשר מסרה כי:

"הוא (המשיב - א.ר.), אמר לי שהוא חייב לשתף אותי במשהו, הוא אמר שהוא ביקש ממני לא לשאול מי זה, אבל הוא אמר שמישהו מהצבא הציע לו משהו, שרק בדיעבד הוא הבין שזה בסדר גודל אחר ממה שהוא חשב. שאלתי מה קרה, הוא אמר לי שמפה לשם הוא מעורב ועל שמו הזמינו סמים לארץ, הוא אמר שזה משלוח על שמו מחו"ל, הוא אמר לי שזה קוקאין. הוא אמר שזה יושב לו על הלב כי הוא חושב שמישהו הסתבך עם זה. שאלתי אותו כמה פעמים מי החבר שהכניס אותו לזה, והוא אמר בסוף שזה פבלוב...הוא אמר שבהתחלה פבלוב הציע לו 60 או 80 אלף שקל, אני לא זוכרת בדיוק את הסכום..."

(הודעת שרון רענן מיום 22.5.18 ש' 51 - 61).

כמובן שבכל הנוגע למה שהתרחש בין המשיב למשיב 2 עדותה של שרון רענן היא עדות מכלי שני, ועל כן היא איננה קבילה, ברם העדות קבילה להוכחת עצם אמירת הדברים על ידי המשיב בזמן אמת, דבר המחזק את הראיות נגדו.

לכל האמור יש להוסיף את שמסר המשיב בתשאול/תחקור שביצע הקצין אביעד בלמס, בגדרו סיפר המשיב כיצד המשיב 2 הציע לו למסור את כתובתו לצורך קבלת חבילה מחו"ל תמורת 60,000 ₪ (עמ' 8 ש' 6 ואילך), כאשר בהמשך המשיב מציין כי ידע שמדובר בסמים ("אני לא סתום, אני הבנתי שזה סמים, לא ידעתי מה בדיוק" - עמ' 8 ש' 26), וכן הוא מאשר שהסכים להצעה (עמ' 10 ש' 9-10), וכי עקב אחרי הגעת החבילה לישראל (עמ' 11 ש' 12), ואף פעל בהנחיית המשיב 2 בכך ששלח מייל לחברת המשלוחים על מנת לאפשר את שחרור החבילה (עמ' 19 ש' 21 - עמ' 20 ש' 9).

6. ב"כ המשיב טען כי גם אם כל העובדות בכתב האישום יוכחו כנכונות הרי שהן אינן מגבשות עבירה של יבוא סם. בטענה זו אין ממש. העבירה של יבוא סם מסוכן אשר מוגדרת בסעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, היא עבירה מיוחדת במובן זה שהיא מטילה אחריות כמייבא גם על מי שהקל על יבוא סם, למרות שלפי הכללים הרגילים אחריותו של מי שמקל על ביצוע עבירה היא אחריות של מסייע:

"בנסחו את סעיף 13 לא הסתפק המחוקק בהתנהגות של סחר בסמים, יבואם ויצואם, והוא בחר להוסיף עליה את המילים "לא יקל" מתוך מטרה להרחיב את גדרה של העבירה. להשקפתי, אין ספק כלל כי המחוקק ביקש להשוות בין דינו של מי שסוחר בסמים, מייבאם או מייצאם לבין דינו של זה שמקל על ביצועם של כל אלה."
(ע"פ 946/04 מדינת ישראל נ' עובד פ"ד נח(6) 951, 957 (2004)).

לטעמי, בכך שנתן המשיב את כתובתו לצורך משלוח החבילה, ובכך שפעל לשם הסרת המכשול שהעמיד משרד התחבורה בפני כניסת החבילה לארץ, הקל הנאשם על פעולת היבוא, ועל כן ניתן לכאורה להרשיעו בעבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים.

אשר על כן, שוכנעתי כי קיימות הראיות לכאורה להוכחת כתב האישום שהוגש נגד המשיב.

7. העבירה המיוחסת למשיב מקימה עילת מעצר סטטוטורית כאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996. חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף האמור לא נסתרה. עצם העובדה שמדובר במשיב צעיר ללא עבר פלילי, אשר ניהל עד האירוע נושא כתב האישום חיים נורמטיביים, ואשר משרת בצבא ביחידה קרבית, איננה שוללת את הסיכון הגלום במשיב, כנלמד מכך שהתפתה להסכים להיות שותף למיזם של יבוא סם מסוג קוקאין בהיקף משמעותי, כל זאת למען בצע כסף. אכן, מחומר הראיות עולה כי בשלב מסוים התעוררו בליבו של המשיב הרהורי חרטה, ברם הרהורים אלו התעוררו רק לאחר שהמשיב הבין כי דבר הייבוא התגלה למשטרה, ובכל מקרה הרהורי החרטה לא הביאו את המשיב לנקוט בצעדים כלשהם לתיקון המעשה שלכאורה ביצע. אשר על כן, אני קובע כי מתקיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר.

8. גם לאחר שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה וכי קיימת עילת מעצר על בית המשפט לבחון את האפשרות של שחרור המשיב לחלופה. כאמור לעיל, שותפו של המשיב נעצר עד תום ההליכים, אלא שעניינו שונה באופן מהותי מעניינו של המשיב. ראשית, מחומר הראיות עולה, לכאורה, כי חלקו של המשיב במיזם יבוא הסם היה קטן הרבה יותר מאשר חלקו של המשיב 2. אכן, מעשהו של המשיב חמור, ברם מעשהו של המשיב 2 אשר גייס את המשיב ועמד בקשר עם יוזמי היבוא מלמד על מסוכנות משמעותית הרבה יותר. ושנית, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי המשיב משוחרר מזה למעלה מחודש, שכן הכלל הוא שלא בנקל יחזיר בית המשפט למעצר אדם ששוחרר. אין גם להתעלם מהנסיבות שהביאו מלכתחילה לשחרורו של המשיב ממעצר, שירותו המשמעותי בצה"ל ודברי השבח שנשמעו לגביו מפי מפקדו. עם זאת, בטרם אכריע סופית האם ראוי להותיר את המשיב משוחרר ובאלו תנאי שחרור, אני סבור כי יש מקום להורות על עריכת תסקיר לגביו.

9. אשר על כן אני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר לגבי המשיב אשר יוגש לבית המשפט עד ליום 17/7/18. ככל שימליץ התסקיר על קביעת תנאי שחרור כאלו ואחרים יוכלו הצדדים לעתור לקיום דיון נוסף.

10. המזכירות תשלח עותק מההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ח, 04 יולי 2018, בנוכחות
הצדדים.